

РЕШЕНИЕ

№ 148

гр. Велико Търново, 02.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ И ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГАЛЯ МАРИНОВА

Членове: МАЯ ПЕЕВА
Ирена Колева

при участието на секретаря ИНА Д. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от МАЯ ПЕЕВА Въззивно гражданско дело № 20234000500232 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 36 от 04.02.2023 г. по гр.д. № 195/2022 г. Окръжен съд Русе е осъдил ЗАД „Армеец“ АД да заплати на Р. И. А. сумата от 15870,30 лв., представляваща застрахователно обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди от телесни увреждания, причинени от пътно – транспортно произшествие, настъпило на 25.11.2021 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 18.03.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, като са отхвърлени исквете в останалата част, като неоснователни. Присъдени са разноски.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от Р. И. А., като то се обжалва в частта му, с която е отхвърлен искът за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди над 15000 лв. до сумата от 26000 лв., частичен иск от претенция в общ размер на 40000 лв., и в частта, с която е отхвърлен искът за заплащане на обезщетение за имуществени вреди над сумата от 870,30 лв. до сумата от 1740,60 лв. Излагат се доводи, че ищецът е

претърпял телесни увреждания с висок интензитет на болка – счупване на дясна бедрена кост, наложило метална остеосинтеза, с възстановителен период от девет месеца до една година. Към момента на изготвяне на експертизата възстановяването не е приключило, като има леки ограничения в сгъването и разгъването на тазобедрената става, и болки при натоварване на крайника, преохлаждане и при клякане. Разпитан като свидетел братът на ищеца твърди, че се е грижил за брат си пет месеца денонощно, обслужвал го е за всичко – тоалет, храна и обличане. След това ищецът започнал да се движи с патерица и количка, като и до момента изпитва болки и след направени 3 -4 крачки започва да си помага с бастун. При правилно възприети увреждания, неправилно е приложен принципа за справедливост, съгласно чл. 52 ЗЗД, като жалбоподателят счита, че обезщетение в размер на 30000 лв. само частично компенсира болките и страданията, и не съответства на характера, степента, времетраенето и интензитета им. Сочи се, че справедлив размер на компенсация на болките и страданията би бил 50000 лв. Не се споделя изводът на съда за определяне на 50 % съпричиняване от страна на ищеца. Този процент е значително завишен, тъй като поведението на делинквента спрямо пострадалия е много по-укоримо. Законът с много по-голяма строгост подхожда към противоправното поведение на водачите на МПС, пред това на останалите участници в движението по пътищата. Счетено е, че в случай, че се приеме наличие на съпричиняване на вредоносния резултат, същото е не по-високо от 20 %.

Отправено е искане решението в обжалваната част да бъде отменено, като вместо него се постанови друго, с което предявеният иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди бъде уважен до размер на 26000 лв., като частичен иск от 40000 лв., както и бъде уважен предявеният иск за заплащане на обезщетение за имуществени вреди за още 870,30 лв., ведно със законна лихва, считано от 18.03.2022 г. до окончателното изплащане.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК ЗАД „Армеец” АД е депозирало отговор по жалбата, като заема становище за нейната неоснователност.

Настоящият състав, като взе предвид наведените в жалбата оплаквания, становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу

подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

При извършване на проверката по чл. 269 ГПК настоящият състав констатира, че оспореното съдебно решение не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановено е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в писмена форма, с разбираемо изложени аргументи, подписано от председателя на състава. При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че съдебното решение е допустимо в обжалваната част, поради което следва да пристъпи към решаване на спора по същество, съгласно чл. 271, ал. 1 ГПК.

В исковата си молба Р. И. А. твърди, че на 25.11.2021 г., около 14,30 часа, в гр. Русе, водачът В. Т.а Я., при управлението на лек автомобил Рено Клио, с рег. № Р60****, е нарушила правилата за движение по пътищата, движейки се с несъобразена скорост и неспазвайки задължението си да бъде внимателна и предпазлива към уязвимите участници в движението, ударила ищеца в качеството му на пешеходец. При настъпилия удар Р. А. получил следните увреждания: фрактура на дясна бедрена кост в горната част. Бил хоспитализиран от 25.11.2021 г. до 02.12.2021 г., като му е извършена оперативна интервенция – открито наместване на фрактурата с поставяне на метална остеосинтеза. Получените травми и наранявания са причинили болки и страдания на ищеца, със значителен интензитет към днешна дата. За задоволяване на ежедневните ни нужди той разчитал на семейството си. След произшествието са настъпили неблагоприятни промени в ежедневието му – загуба на сън, неспокойство, унило състояние на духа, трудно придвижване. За лечение ищецът извърши разходи на обща стойност 1740,60 лв. Предявил претенция пред ответното застрахователно дружество, по която нямало произнасяне. С оглед на тези обстоятелства счита, че справедлив размер на обезщетението за претърпените неимуществени вреди би бил сумата от 40000 лв., като предявява частичен иск за сумата от 26000 лв., част от общ размер на претенцията от 40000 лв., ведно с иск за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 1740,60 лв., ведно със законна лихва върху сумите, считано от 18.03.2022 г. до окончателното им изплащане.

С отговора на исковата молба искът се оспорва с няколко основни възражения: оспорва се механизмът на ПТП и вината на водача В. Я., оспорва

се причинно-следствената връзка между произшествието и претендираните имуществени и неимуществени вреди; оспорва се предявеният размер на обезщетението за неимуществени вреди, като се излага, че той е силно завишен; навеждат се доводи за значителен принос на ищеца, който е пресичал на необозначено за това място в нарушение на правилата на ЗДвП, без да се съобрази с преминаващите превозни средства, за което е имал видимост; твърди се, че е навлязъл внезапно на пътното платно и като пешеходец е удължил ненужно пътя и времето за пресичане, както и е спрял на пътното платно без необходимост.

С обжалваното решение е прието, че са налице предпоставките на фактическия състав на непозволеното увреждане. Прието е, че справедливият размер на обезщетението за неимуществени вреди възлиза на 30000 лв., но тъй като е налице съпричиняване от страна на пострадалия, определено в размер на 50 %, е редуциран размерът на неимуществените вреди на 15000 лв., в каквата част е уважен предявеният иск, ведно с лихва за забава от 18.03.2022 г., както и е уважен искът за имуществени вреди в размер на 870,30 лв., ведно с лихва за забава от същата дата.

Настоящият състав намира, че формираната и изложена в мотивите на решението на първоинстанционния съд фактическа обстановка е пълна, правилна и кореспондираща със събрания доказателствен материал. Правно значимите за спора факти са: настъпило пътно - транспортно произшествие на 25.11.2021 г., в гр. Русе, около 13,56 часа, при което водачът на лек автомобил Рено Клио, с рег. № Р60**** В. Т.а Я., застрахована при ответното дружество с полица № 11/121002851604 за срок до 08.10.2022 г., при управление на автомобила е нарушила правилата за движение по пътищата /чл. 116 ЗДвП, вменяващ задължение на водачите да бъдат внимателни и предпазливи към пешеходците, както и специалния състав на чл. 20, ал. 2, изр. 2 от ЗДвП/, и реализирала съприкосновение – удар с неправилно пресичащия пешеходец Р. А., на когото причинила по непредпазливост счупване на дясна бедрена кост.

Във връзка с механизма на ПТП е изслушана св. В. Я.. На въпросната дата, в гр. Русе, свидетелката управлявала автомобила си по ул. Д. Груев в кв. Дружба и близо до комплекс Вени, след завоя в дясна лента имало автомобил, който свидетелката трябвало да изпревари или заобиколи. Сенникът на

предното стъкло бил спуснат, защото много блестяло слънцето, и в един момент към баира свидетелката видяла силуета на човек, който бил върху капака на колата й. Движила се със скорост между 35 – 40 км/ч. Там нямало пешеходна пътека, имало маркировка, която е двойна непрекъсната линия. Върху автомобила на свидетелката почти нямало щети. Пешеходецът се появил от нейна лява страна, бил на осевата линия. Свидетелката не може да прецени скоростта му на движение, тъй като го видяла в момента, когато той паднал върху капака на автомобила. Спряла, излязла от колата, човекът се държал за единия крак. Звъннали на 112, дошла линейка и полиция.

Изготвена е съдебно – автотехническа експертиза. Вещото лице констатира от данните по делото и от протоколите за оглед на ПТП, че произшествието е настъпило в светлата част на денонощието, при слънчево и ясно време, добра метеорологична видимост и при суха пътна настилка. За водача на лек автомобил Рено Клио пътят е в условията на десен завой с надлъжен наклон на изкачване около 6,5 % и положителен напречен наклон около 1,1 %. Ул. Даме Груев е двупосочна, с по две ленти за движение във всяка посока. Лентите за различните посоки на движение са разделени с двойна непрекъсната линия, а тези за еднаква посока на движение – с единична прекъсната линия. За водача на лек автомобил Рено Клио преди мястото на удара е имало пътен знак БЗ „Път с предимство“, за водача на лек автомобил Фолксваген Пасат – Р. А., не са установени пътни знаци, включително забраняващи му паркирането и престоя, тъй като е установено, че А. е бил паркирал автомобила си в най-дясната лента по посоката му на движение. Скоростта на движение на лек автомобил Рено Клио вещото лице изчислява на 34,85 км/ч. От деформациите по автомобила вещото лице определя, че ударът по широчина на автомобила е настъпил в района от средата до десния край на предната му част. Според специализираната литература средната скорост на мъже на възраст от 60 до 70 години е при бавен ход – 3 км/ч, при спокоен ход – 3,9 км/ч и при бърз ход – 5,1 км/ч. При посещение на място вещото лице е установило, че видимостта за водача на лек автомобил Рено Клио към мястото на удара геометрически е ограничена от характеристиките на завоя. Геометричната видимост се открива, когато автомобилът се намира в района на кръстовището на улицата с ул. Илинден. Разстоянието от кръстовището до мястото на удара е около 70 метра. Разстоянието, което е изминал пешеходецът от момента, в който е излязъл от

автомобила си, до мястото на удара е около 7 метра. В зависимост от темпа на движение на пешеходеца, автомобилът се е намирал преди мястото на удара на разстояние: при бавен ход на пешеходеца – 81,64 м, при спокоен ход на пешеходеца - 62,74 м, при бърз ход на пешеходеца – 47,72 м. Единствено при варианта за пресичане на пешеходеца с бавен ход, водачът на автомобила не е могъл да го възприеме от момента, в който А. е започнал пресичане на улицата, тъй като за този вариант е установено, че автомобилът се е намира на около 81,64 метра преди мястото на удара, а геометричната видимост се открива на около 70 метра преди мястото на удара. Опасната зона на спиране на автомобила при установената скорост е 18,19 метра. Водачът на автомобила е имал възможност да спре преди мястото на удара за всички изследвани варианти на скорост на движение на пешеходеца. Мястото на пресичане на пешеходеца Р. А. не е обозначено като място за преминаване на пешеходци. В съдебно заседание вещото лице е пояснило, че пешеходна пътека има на разстояние около 200 метра от мястото на инцидента.

След произшествието Р. А. е откаран в УМБАЛ „Канев“ АД, където е проведено оперативно лечение с поставяне на интрамедуларен пирон в бедрения канал. Престоял в лечебното заведение от 25.11.2021 г. до 02.12.2021 г. – епикриза от отделение Клиника по ортопедия и травматология при УМБАЛ „Канев“ АД. Приложени са 2 бр. фактури с фискални бонове за заплащане на импланта и потребителска такса в общ размер на 1740,60 лв. Представени са болнични листи за ползван отпуск за временна неработоспособност за периода от 25.11.2021 г. до 20.09.2022 г. и Експертно решение на ТЕЛК за временна неработоспособност до 22.07.2022 г., поради счупване на тялото на бедрена кост.

От заключението на съдебно медицинската експертиза се установява, че ищецът Р. И. А. получил счупване на дясна бедрена кост, наложило метална остеосинтеза, което причинява трайно затруднение на движенията на десен долен крайник. Проведено е стационарно лечение с оперативна интервенция и направена остеосинтеза, и домашно амбулаторно лечение. Болки с изразен интензитет е имало след травмата, след оперативната интервенция, при раздвижване на крайника. Болки с по-слаб интензитет може да има при преохлаждане и пренатоварване на крайника. Болките отзвучават в рамките на възстановителния период, като при пренатоварване на крайника и температурни разлики може да ги има и след възстановителния период.

Според вещото лице възстановителния период е от девет месеца до една година. Описаното счупване е в пряка причинно следствена връзка с претърпяното ПТП. При извършен личен преглед от вещото лице на 01.11.2022 г. същото е констатирало, че основната функция на крайника е възстановена. Към момента ищецът се оплаква от болки при натоварване, при преохлаждане на крайника и при клякане. Походката е самостоятелна, без помощни средства. Има леки ограничение в сгъването и разгъването на тазобедрената става. Очаква се пълно възстановяване на основната функция на крайника, като към момента на прегледа възстановителният период не е приключил.

За изясняване на фактическата обстановка е разпитан св. А. А.ов, брат на ищеца. Брат му се обА. от спешното в гр. Русе на 25.11.2021 г., когато свидетелят отишъл там, му обяснил, че го блъснала кола. Оплаквал се, изпитвал болки. Бил на носилка, не можел да помръдне. Направили му снимка и казали, че подлежи на операция. Останал в болницата около пет дни, свидетелят разговарял по телефона и разбрал, че брат му имал много болки. След това го изписали, свидетелят го взел и се установили в с. Бъзън, където живеят. Свидателят денонощно се грижил за него почти пет месеца. Обслужвал го за тоалетна, бършел тялото със спиртни разтвори, после му помагал за подвижната количка. След това продължил да ходи при него постоянно, но вече не денонощно. Той не можел да се движи. През май 2022 г. започнал да става с помощта на една количка, както и с патерици. По стъпала изобщо не можел да слиза. В стаята се придвижвал с патерици. И към момента чувства болки, както и през петте месеца, докато свидетелят бил при него. В момента прави три, четири крачки, но след това си помага с бастун, защото се натоварва кракът. Другият крак и той се натоварва, и брат му куца. Преди не е имал здравословни проблеми, работел в строителството, по-точно към едно стъкларско отделение. Брат му е вдовец, също като свидетеля, уповавал се на него и може би затова не се отчаял психически.

Ищецът е отправил застрахователна претенция към ответника, получена на 17.12.2021 г., по която няма произнасяне.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

От събраните по делото доказателства настоящият състав намира, че

безспорно се доказва наличието на противоправно поведение на В. Я., в резултат на което на ищеца са причинени вреди. Противоправността на поведението на водача Я. следва от нарушаване на конкретни правни норми, уреждащи правилата за движение по пътищата - чл. 116 ЗДвП /съгласно който всеки водач на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към уязвимите участници в движението, каквито се пешеходците/ и чл. 20, ал. 2 ЗДвП /вменяващ задължение на водачите да намалят скоростта и в случай на необходимост на спрат, когато възникне опасност за движението/. От събраните доказателства се установява, че Я. с управлението от нея автомобил със скорост около 35 км/ч, движейки се в светлата част на денонощието, при слънчево и ясно време, по път в условията на десен завой и надлъжен наклон на изкачване, в нарушение на посочените по-горе правила за движение по пътищата, при недостатъчно внимание и бездействие с органите на управление на автомобила, не възприела визуално пешеходеца, намиращ се на пътното платно и не преустановила движението на автомобила преди мястото на удара, за да пропусне започналия пресичане на платното за движение Р. А., с което противоправно поведение реализирала по непредпазливост съприкосновение – удар с неправилно пресичащия Р. А..

Като пряка и закономерна последица от физическите закони, в резултат на удара, ищецът е получил телесно увреждане – счупване на дясна бедрена кост. Това увреждане представлява нарушаване на основно конституционно закрепено абсолютно субективно право, и в субективен план предизвиква претърпяване на болки и страдания от увреденото лице, с изразен интензитет след травмата, след оперативната интервенция и при раздвижване на крайника.

Между противоправното и виновно поведение на водача Я., изразяващо се в нарушаване правилата за движение по пътищата и настъпилата вреда е налице пряка и непосредствена причинна връзка. Деянието, неговата противоправност и виновността на дееца са установени от събраните по делото доказателства и не се спорят от страните във въззивното производство.

С оглед на това, настоящият състав приема, че са налице предпоставките за ангажиране на деликтната отговорност на водача Я. по чл. 45 ЗЗД, съгласно който всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е

причинил другиму. Я. е управлявала автомобил, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното дружество. В този смисъл за застрахователя се поражда задължението да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди – чл. 429, ал. 1 КЗ. Я. се явява застраховано лице по смисъла на чл. 477, ал. 2 КЗ. Увреденият е упражнил правото си на пряк иск от застрахователя, възможност, предвидена в чл. 432, ал. 1 КЗ. Същият е изпълнил задължението си за предявяване на застрахователна претенция по реда на чл. 498, ал. 1 КЗ, по която застрахователят не е определил обезщетение, което обуславя възможността на ищеца да предяви претенцията за заплащане пред съда.

При определяне на размера на дължимото обезщетение по справедливост, съгласно чл. 52 ЗЗД следва да се имат предвид разясненията, дадени в ППВС 4/23.12.1968 г. В него е посочено, че следва да се преценят редица конкретно обективно съществуващи обстоятелства - характер на увреждането, начин на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, причинени морални страдания, осакатявания и др. Съдебната практика е наложила и като допълнителен критерий икономическата конюнктура и общественото възприемане на справедливостта на всеки отделен етап от развитието на обществото в страната. Икономическата конюнктура е видима от непрекъснатото нарастване на нивата на застрахователната сума, уредено по законодателен път - пар. 1, т. 5, пар. 4, ал. 3 и пар. 27 от ДР на КЗ /отм./ до достигането на лимита на отговорност, дефиниран в чл. 266, в сила от 11.06.2012 г. КЗ /отм./, а впоследствие – регламентиран в чл. 492 КЗ.

В конкретния случай, освен тези обстоятелства следва да се отчете още следното: естеството на травмата –счупване на бедрена кост, т.е. в една част на тялото; проведеното лечение – оперативно с поставяне на метална остеосинтеза, и последващо домашно-амбулаторно лечение; наложилото се обездвижване на ищеца от пет месеца, и последвалото трудно раздвижване с патерици и подвижна количка; търпените физически болки, възстановителния период от девет месеца до една година, ползвания отпуск за временна неработоспособност от около 10 месеца, през който период социалното функциониране на ищеца е силно нарушено; възрастта му към момента на

ПТП – 68 години, съдът счита, че размер на обезщетението от 30000 лв. би могъл адекватно да компенсира /доколкото изобщо могат да бъдат съпоставени душевните състояния с материалните блага/ причинените болки, страдания, неудобства. Обезщетение в по-голям размер не се следва, тъй като от заключението на вещото лице по съдебно медицинската експертиза се установява, че се очаква пълно възстановяване на функцията на крайника, като към момента на прегледа походката е самостоятелна, без помощни средства, ищецът е съобщил на вещото лице, че е започнал работа. Няма данни установените леки ограничения към момента на прегледа да са продължили във времето, тъй като според вещото лице се очаква пълно възстановяване. Няма данни болките да са със значителен интензитет и понастоящем. Не се доказва да са настъпили неблагоприятни изменения в емоционален план – безсъние, неспокойство, унило състояние на духа, страх, както се твърди в исковата молба. Напротив, разпитаният свидетел А. А.ов смята, че брат му не се е отчаял психически.

По делото е направено възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца, каквото възражение застрахователят има право да релевира, съгласно чл. 432, ал. 2 КЗ в настоящото производство. За да се приеме наличие на съпричиняване следва да се докаже по категоричен начин при условията на пълно и главно доказване твърдяното противоправно поведение на съпричинителя /действие или бездействие/, с което пострадалият обективно е способствал за настъпване на вредоносния резултат или за увеличаване на вредоносните последици. В конкретния случай се установява обстоятелството, че ищецът е пресичал на необозначено с пешеходна пътека място. Установено е, че в близост до мястото е имало такава. Съгласно чл. 113, ал. 2 ЗДвП извън населените места и по двулентови двупосочни пътища в населените места, когато в близост до пешеходците няма пешеходна пътека, те могат да пресичат платното за движение, като спазват правилата по ал. 1, т. 1, 2 и 4, а именно преди да навлязат на платното за движение, да се съобразят с приближаващите се пътни превозни средства, да не удължават ненужно пътя и времето за пресичане, както и да не спират без необходимост на платното за движение, да не преминават през ограждения от парапети или вериги. На още по-голямо основание, когато пресичат четирилентов път в населено място, пешеходците следва да съблюдават същите правила. Както се сочи в ТР № 2/22.12.2016 г. на ОСНК

на ВКС законът предоставя право на пешеходците да пресичат платното за движение и извън определените за целта места, като на това право не съответства задължение на водачите на пътни превозни средства да ги пропуснат. При упражняване на правото на пешеходеца да пресече платното за движение, той е длъжен да се съобрази с ограниченията и забраните на чл. 113, ал. 1, т. 1, 2 и 4 ЗДвП. При предприемане на пресичането Р. А. е пресякъл на място, където не е имало пешеходна пътека, и не е положил необходимата грижа, за да възприеме адекватно и да се съобрази с приближаващия автомобил Рено Клио, и разстоянието до него, което негово поведение е допринесло за настъпване на вредоносния резултат. От заключението на вещото лице се установява, че произшествието е станало на четирилентов път, в условията на десен завой, видимостта е била добра, поради което пострадалият е бил длъжен да съобрази присъствието на автомобила като потенциална опасност и определи поведението си спрямо това. По тези съображения настоящият състав споделя извода на първостепенния съд, че е доказано поведението на Р. А. да е допринесло за настъпване на вредоносния резултат, в който смисъл е един от наведените от застрахователя доводи за съпричиняване. С оглед на това, че отговорността на водачите на МПС за осигуряване на безопасност на движението е завишена спрямо тази на пешеходците, включително чрез вмененото им задължение да избират подходяща скорост на движение, при която при поява на препятствие на пътя да могат безпроблемно да реагират, извод следващ както от нормата на чл. 5, ал. 2 ЗДвП, така и от текстовете на чл. 116 – чл. 122, настоящият състав счита, че подходящ процент на степента на съпричиняването от страна на ищеца е в размер на 40 %, като се отчете и обстоятелството, че водачът, при посочената скорост на движение, е имал обективната възможност да възприеме пешеходеца и да спре, но не е сторил това.

При този извод на решаващия състав за справедлив размер на обезщетението от 30000 лв. и след редуцирането му съобразно на степента на съпричиняване, крайният размер на дължимото обезщетение от страна на ответника възлиза на 18000 лв., което обуславя частична отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на ново, с което бъде осъден ответника да заплати допълнително сумата 3000 лв., а в останалата обжалвана част решението подлежи на потвърждаване. Обезщетението за имуществени вреди, за които са събрани доказателства в процеса, следва да се редуцира

според процента съпричиняване на 1044,36 лв., което също обуславя частична отмяна на решението и постановяване на ново, с което ответникът бъде осъден да заплати допълнително сумата 174,06 лв., като в останалата част решението подлежи на потвърждаване.

С оглед изхода на спора следва да бъде отменено обжалваното решение и в частта му, с която е осъден Р. А. да заплати направените разноски, съобразно отхвърлената част от иска за сумата над 206,90 лв. до присъдения размер от 278,14 лв. В полза на адв. Я. Д. следва да се присъди допълнително според уважената част от иска сумата от 849,99 лв. Ответникът следва да бъде осъден да доплати държавна такса за първоинстанционното производство в размер на 85,19 лв., както и да заплати на ищеца допълнително сумата от 11,65 лв. – разноски по делото.

При този изход на делото, ответникът по жалба ЗАД „Армеец“ АД следва да заплати на жалбоподателя разноски, съразмерно с уважената част от жалбата в размер на 446,55 лв., в които разноски са включени заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 1450 лв. и дължима според обжалваемия интерес държавна такса от 220 лв. Жалбоподателят следва да заплати на застрахователното дружество разноски, съразмерно с отхвърлената част от жалбата в размер на 73,26 лв. – юрисконсултско възнаграждение при определен размер от 100 лв.

Водим от горното и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 36/04.02.2023 г., постановено по гр.д. № 195/2022 г. на Окръжен съд Русе **в частта**, с която е отхвърлен предявеният от Р. И. А. иск против ЗАД „Армеец“ АД за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди **за разликата над 15000 лв. до 18000 лв.**, както и **в частта**, в която е отхвърлен предявеният от Р. И. А. иск против ЗАД „Армеец“ АД за заплащане на обезщетение за имуществени вреди за разликата **над 870,30 лв. до 1044,36 лв.**, и **в частта**, в която е осъден Р. И. А. да заплати на ЗАД „Армеец“ АД **разноски** съобразно отхвърлената част от исковете за разликата над 206,90 лв. до присъдените 278,14 лв., вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ЗАД „АРМЕЕЦ” АД, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. Стефан Караджа, 2 да заплати на **Р. И. А.**, ЕГН *********, от гр. Русе, *********, **допълнително сумата от 3000 /три хиляди/ лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от травматични увреждания, причинени при ПТП, настъпило на 25.11.2021 г., по вина на застрахован при ответника по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, както и **допълнително сумата от 174,06 /сто седемдесет и четири лева и 06 ст./ лева**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди от същото ПТП, ведно със **законната лихва** върху тези суми, считано от 18.03.2022 г. до окончателното изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 36 от 04.02.2023 г., постановено по гр. д. № 195/2022 г. на Окръжен съд Русе в останалите обжалвани части, с които искът за неимуществени вреди за разликата над 18000 лв. до сумата от 26000 лв., частичен иск от претенция в общ размер на 40000 лв., и искът за имуществени вреди за разликата над 1044,36 лв. до предявения размер от 1740,60 лв. са отхвърлени, като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА ЗАД „АРМЕЕЦ” АД, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. Стефан Караджа, 2 да заплати на адв. Я. Д., **САК сумата от 849,99 /осемстотин четиридесет и девет лева и 99 ст./ лева**, представляваща допълнително възнаграждение за оказана правна помощ на Р. А. на основание чл. 38 ЗА за първа инстанция.

ОСЪЖДА ЗАД „АРМЕЕЦ” АД, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. Стефан Караджа, 2 да заплати на **Р. И. А.**, ЕГН *********, от гр. Русе, ********* **допълнително сумата 11,65 /единадесет лева и 65 ст./ лева**, представляваща разноски за първоинстанционното производство, както и да заплати **сумата 446,55 /четиристотин четиридесет и шест лева и 55 ст./ лева**, разноски за въззивното производство, съразмерно с уважената част от жалбата.

ОСЪЖДА ЗАД „АРМЕЕЦ” АД, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. Стефан Караджа, 2 да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Апелативен съд Велико Търново **сумата от 85,19 /осемдесет и пет лева и 19 ст./ лева**, представляваща допълнителна държавна такса за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА Р. И. А., ЕГН *********, от гр. Русе, ********* да заплати на **ЗАД „АРМЕЕЦ” АД**, ЕИК 121076907, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. Стефан Караджа, **2 сумата от 73,26 /седемдесет и три лева и 26 ст./ лева**, представляваща разноски за въззивното производство, съразмерно с отхвърлената част от жалбата.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____